
Це, мабуть, остання моя зима —
пекельна, надміру жорстока...
Я віру втрачаю. Надії нема,
з любов'ю — даремна морока.

Я в слові, що в яблуку, тугу сховав —
Жалію себе, мов останню собаку...
Слова мої чесні, правдиві слова
вночі — це бува — скавучать з переляку.

Вже знаю: прожив статистичний свій вік
нелегко й непросто, не втративши честі...
Отам, отамочко, на тім перехресті
в тумані розтане чудний чоловік...

09.01.2010

Ламаючи одвічні трафарети,
я істину відновлюю: поети
над буднями, над чамом суєти
стояти завше будуть...

Стій і ти!

Не вмере ніколи сокровенне слово —
сіятиму над світом світанково!

10.01.2010

Присягаюся Господу Богу,
що не вирушу я до тих пір
в свою хресну останню дорогу,
доки править тризнаковий звір

в моїм краї занедбанім,
доки
вершать зло неправдиві суди...
...Приховає трава мої кроки
назавжди,
та не щезнуть сліди,
відпечатані чесною кров'ю
на барвінках...
А мій родовід
відшукає загублену Трою
і відновить занедбаний слід!

2010

Останню книгу допишу —
довершу творчі свої плани,
тоді й подамся за кургани
по голубому споришу.
Зостануться товариші
та вірші, сповнені тривоги:
дотопче хто ж мої дороги
із добрим наміром в душі?!

Я від Лугані до Сули
розпорошуся в кураїні,
однак зостанусь в Україні,
які б громи не прогули...
Проклюнусь в кожній слободі
тендітним проліском надії
й святої кожної неділі
лілею-свічку на воді
пускатиму...

м. Луганськ

Леонід Покришка

Зумів як-небудь, написав,
й нехай тепер зуміють інші
такими ж стать, яким я став
через оці натхненні вірші.

Любов і величі красу
в дивослова закарбувати,
за ті провини, що несу,
в святім хресті зацвяхувати.

По голосу

По голосу,
по жесту,
по усмішці,
по шкірі,
по волосся та очам
узнала все:
віднині в теплім
ліжку
ніколи вже
не буде добре
нам.

Я написав

Всіх воріженьків до стіни
підперти віршем нелукавим,
щоб не в однім лише вині
знайти і істину, і славу.

Все, що хотів, я написав,
оскільки це ввійшло у звичку,
а як втопивсь, то перестав
від сірників палити свічку.

Слова — ніщо,
оскільки в них
не треба
нічого особливого
шукать.
Відпала
в особливості
потреба,
і нам так треба
душі зберігать.

Переклад Івана Низового,
м. Луганськ